

Není pneumatika jako pneumatika

Když jsme polonazí seděli v kruhu před dalším vedoucím, nechtěl jsem myslet na to, že jsem tlustý. Ale myslel jsem. Vypočítával jsem, kde všude jsem špekátý. Pak jsem si uvědomil, že vedoucí Fráňa mluví něco o pneumatice. Že by měl na mysli moje tlusté břicho? Vrátil jsem se zpátky do reálu a začal ho poslouchat.

„Její světový rekord na osm set metrů je 1:53,28, ten zatím nikdo nepřekonal. Ani se nedivím. Jarmila Kratochvílová měla hrozně náročné tréninky. Běhala v zimě, dešti, tahala za sebou těžkou pneumatiku.“

Hm, ona ji tahala jen na tréninku, já ji s sebou vláčím pořád, blesklo mi hlavou.

Pak následovalo téměř středověké mučení. Fráňa se vytasil s jakýmsi tréninkovým udělátkem. Byla to malá pneumatika, která byla lanem přidělána k opasku.

Vojta stál nejbliž k Fráňovi, takže to schytl jako první. Vedoucí mu připnul pásek a vysvětloval:

„Trať je dlouhá pouhých padesát metrů. O kolik metrů je vaše dráha kratší než ta, na které má paní Kratochvílová svůj světový rekord? Kdo z vás velkých to rychle vypočítá?“

„O sedm set padesát,“ našťavaně jsem prskl, protože počty mi celkem jdou. A když Fráňa mluvil o velikosti, tak ten největší tloušťík jsem já, takže je jasné, že ta otázka mířila ke mně... Anebo ne? Anebo už blbnu a vymýšlím si?

„Správně,“ přikývl Fráňa. „Postav se, Vojto, na startovní čáru, vyběhneš, až ti dám znamení. Já budu stát v cíli a budu stopovat čas.“

Změřené časy se zprůměrují a podle výsledků pak družstva dostanou body. Nejlepší čas družstva je za pět bodů, nejhorší čas jen za jeden. Je to všem jasné?“

Kolektivně jsme zamručeli, že jo. Na běhání není nic nejasného. Všichni ho znají z těláku. A vlastně jsem byl rád, že s nikým nemusím zápolit, že poběžím jen sám se sebou. Zdálo se, že nás nic nemůže vykolejit.

Omyl. Běžecká trať vedla pod okny kuchyně. Když je Vojta míjel, paní kuchařka z jednoho vykoukla, v ruce držela hadici a začala na Vojtu stříkat vodu. „Běžte v dešti, běžte v blátě, natrhnete svoje gatě!“ řvala jako o posvícení.

Fráňa i kuchařka měli chechtací žně. Smáli se Vojtovi. Chudák doběhl mokrý jako slepice, ale že ho Fráňa pochvalně poplácal po rameni, smál se taky.

Pro ostatní běžce bláznivá kuchařka, hrající si na hasiče, nebyla už takové překvapení. Kdo se jí chtěl vyhnout, musel seběhnout z trati, čímž měl samozřejmě horší čas.

Řekl bych, že se děti celkem bavily, svlažení jim přišlo vhod a na sprchu z kuchyně se i těšily.

Já běžel jako poslední, chtěl jsem oddálit tu potupu, kdy poběžím a všichni se budou koukat, jak se mi třesou špeky. Trochu jsem se bál, že mi opasek bude malý, to se mi stává často, táta mi pak na pásku dělá novou díрку. Jaká byla moje úleva, když jsem zjistil, že je pásek na suchý zip!

Přišla má chvíle. Připevnil jsem si pásek se zátěží, postavil se na start a hvízd. Vyběhl jsem. Blížil jsem se k oknům kuchyně. Teď. Teď to přijde, myslel jsem si. Ale ouha. Na mokré trati mi podjela noha a já sebou bacil na zem jako pytel brambor. A podlá kuchařka, od teď